

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **J. J.**, zast. Mgr. Jakubem Hajdučíkem, advokátem se sídlem Sluneční náměstí 2588/14, Praha 5, proti žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 5. 2020, č. j. 6 Af 25/2017 – 27,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 5. 2020, č. j. 6 Af 25/2017 – 27, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2017, č. j. 1557918/17/2003-51523-104849, jímž bylo rozhodnuto o námitce, kterou žalobce brojil proti potvrzení o stavu osobního daňového účtu žalobce ze dne 12. 1. 2017, č. j. 8807730/16/2003-51523-104849, vydanému žalovaným. Žalovaný námitce zčásti vyhověl a napadeným rozhodnutím změnil potvrzení o stavu osobního daňového účtu tak, že ke dni 12. 1. 2017 evidoval nedoplatek na dani z nemovitých věcí (dříve dani z nemovitostí) ve výši 106 879,90 Kč za jednotlivá zdaňovací období let 1996 až 1998 (dle přezkoumávaného potvrzení to bylo 359 701,90 Kč za jednotlivá zdaňovací období let 1996 až 2000) a na dani z převodu nemovitostí 0 Kč (dle potvrzení to bylo 3 369 891,80 Kč). V žalobě žalobce namítal, že není povinen hradit ani nedoplatky na dani z nemovitých věcí za zdaňovací období let 1996 až 1998, neboť dotyčné nemovitosti v roce 2000 prodal. Podle § 13b odst. 2 zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitostí (nyní zákon o dani z nemovitých věcí), ve znění účinném do 31. 12. 2000 (dále jen „zákon o dani z nemovitostí“), přecházely daňové nedoplatky z prodávajícího na nabyvatele nemovitostí. Dle žalobce došlo k přechodu daňových nedoplateků již okamžikem nabytí právních účinků vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí, nikoli až v následujícím zdaňovacím období roku 2001, kdy od 1. ledna vznikala povinnost případný daňový nedoplatek uhradit. Vzhledem k tomu, že v roce 2000 bylo ustanovení § 13b zákona o dani z nemovitostí platné a účinné, přešly daňové nedoplatky z žalobce na kupující nemovitostí.

[2] Městský soud žalobu v záhlaví označeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění rozsudku především konstatoval, že § 13b odst. 2 zákona o dani z nemovitostí byl s účinností od 1. 1. 2001 zrušen zákonem č. 65/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 65/2000 Sb.“). S ohledem na změnu právní úpravy a na to, že zákon č. 65/2000 Sb. neobsahoval přechodná ustanovení, dospěl městský soud k závěru, že od 1. 1. 2001 se již žalobce nemohl dovolávat dříve účinné (a pro něj výhodnější) právní úpravy, podle které by povinnost uhradit nedoplatek na dani z nemovitostí přešla dnem 1. 1. 2001 na společnosti, které nemovitosti nabyly v roce 2000. K odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2006, č. j. 2 Afs 28/2005 – 55, publ. pod č. 871/2006 Sb. NSS (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz), městský soud uvedl, že se jednalo o skutkově odlišný případ, neboť se týkal zdaňovacích období nezasažených novelou. Ve shodě s uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu městský soud připustil, že vznik hmotněprávní daňové povinnosti přímo vyplývá z vlastnictví nemovitosti; § 13 a § 13b zákona o dani z nemovitostí, v relevantním znění, pak upravovaly toliko vymezení zdaňovacího období a způsob vyměření daně. Tuto otázku však městský soud nepovažoval v posuzované věci za rozhodnou, podstatným shledal dopad zmiňované novelizace, tj. zrušení § 13b odst. 2 zákona o dani z nemovitostí. Městský soud uzavřel, že žalobce nemovitosti, k nimž se vztahoval nedoplatek na dani, sice prodal již v roce 2000, avšak povinnost uhradit nedoplatek přešla (vzhledem ke změně právní úpravy) na nového vlastníka naposledy ke dni 1. 1. 2000. Hmotněprávní daňová povinnost k placení daně z nemovitostí tedy nadále tížila žalobce a na nové vlastníky nemovitostí nepřešla v důsledku změny právní úpravy.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti rozsudku městského soudu kasační stížností, v níž namítá, že městský soud nesprávně vyložil účinky novelizace zákona o dani z nemovitostí provedené zákonem č. 65/2000 Sb. Připustil-li městský soud, že hmotněprávní povinnost platit daňové nedoplatky přešla v roce 2000 ze stěžovatele na nabyvatele nemovitostí, nemůže stěžovatele nadále stíhat povinnost k jejich zaplacení, byť absence přechodných ustanovení způsobila, že procesní povinnost k úhradě nedoplateků v důsledku chyby zákonodárce nepřešla na kupující. Dle stěžovatele neobstojí ani odkaz městského soudu na důvodovou zprávu k zákonu č. 65/2000 Sb., neboť autorem důvodové zprávy a v ní uvedeného názoru založeného na tom, že hmotněprávní i procesní povinnost hradit nedoplatek přecházela na kupujícího až prvním dnem následujícím po roce, v němž došlo k právním účinkům vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí, je Ministerstvo financí. Nesprávnost tohoto názoru přitom shledal již Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 7. 1999, sp. zn. I. ÚS 469/98, a rovněž Nejvyšší správní soud v již zmiňovaném rozsudku ze dne 15. 2. 2006, č. j. 2 Afs 28/2005 – 55. Stěžovatel považuje napadený rozsudek městského soudu za nezákonný, neboť je založen na nedovolené pravé retroaktivitě. Městský soud totiž novele provedené zákonem č. 65/2000 Sb. (z důvodu absence přechodných ustanovení) přiznal zpětné účinky, neboť vyloučil přechod hmotněprávní povinnosti hradit nedoplatky na dani z nemovitostí, a to zpětně i ve vztahu k právním vztahům, které nastaly v předcházejícím roce 2000. Stěžovatel rovněž namítal, že došlo k porušení jeho legitimního očekávání s odkazem na zmiňovaný náleze ze dne 8. 7. 1999, sp. zn. I. ÚS 469/98. V něm Ústavní soud dovodil, že za změnu skutečností rozhodných pro daňovou povinnost, k níž musí daňové orgány přihlídnout podle § 13 zákona o dani z nemovitostí, je nezbytné považovat právě změnu v osobě vlastníka nemovitosti. Stěžovatel upozornil, že toto ustanovení novela provedená zákonem č. 65/2000 Sb. nezměnila, proto bylo povinností daňových orgánů změnu v osobě vlastníka zohlednit. Dále stěžovatel dodal, že sjednal nižší kupní cenu s tím, že nedoplatky na dani z nemovitostí uhradí kupující, městský soud a daňové orgány tedy svým výkladem ovlivnily obsah tohoto soukromoprávního vztahu, jejich rozhodnutí jsou v tomto ohledu překvapivá, a tedy nezákonná.

pokračování

[4] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu a konstatoval, že není oprávněn hodnotit obsah důvodové zprávy či to, zda ze strany zákonodárce došlo k chybě, či nikoliv. Tvrzení stěžovatele o tom, že sjednal nižší kupní cenu v očekávání úhrady daňového nedoplatku ze strany kupujících, je nový argument, který byl uplatněn až v kasační stížnosti. Stěžovatelem tvrzenou pravou retroaktivitu žalovaný neshledal.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[6] Nejvyšší správní soud dále přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda rozhodnutí městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že napadený rozsudek takovou vadou trpí, neboť řízení před městským soudem bylo zmatečné vzhledem k tomu, že městský soud meritorně rozhodl o nepřipustné žalobě [§ 109 odst. 4 ve spojení s § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

[7] Městský soud totiž rozhodl o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., aniž by se zabýval tím, zda je žalobou napadené rozhodnutí o námitce proti potvrzení o stavu osobního daňového účtu skutečně rozhodnutím správního orgánu ve smyslu uvedeného ustanovení. Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že tomu tak není.

[8] V dané souvislosti lze poukázat zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2020, č. j. 9 Afs 285/2019 – 32. V něm soud odkázal na judikaturu týkající se přezkumu obdobného rozhodnutí o reklamaci proti potvrzení o stavu osobního účtu dle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, konkrétně na rozsudky ze dne 29. 3. 2006, č. j. 2 Afs 150/2005 – 53, publ. pod č. 887/2006 Sb. NSS, a ze dne 23. 2. 2011, č. j. 7 Afs 72/2010 – 53, z nichž vyplývá, že „[p]otvrzení o stavu osobního účtu je [...] úkonem, kterým správce daně stěžovatele pouze informuje o stavu jeho osobního účtu, který je vytvářen na základě úkonů správců daně, jež samy o sobě bezpochyby do subjektivních práv stěžovatele zasahují“ (rozsudek ze dne 29. 3. 2006, č. j. 2 Afs 150/2005 – 53). V rozsudku ze dne 25. 8. 2015, č. j. 7 Afs 197/2015 – 30, se Nejvyšší správní soud zabýval již charakterem rozhodnutí o námitce proti potvrzení o stavu osobního daňového účtu dle současného zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“). Dospěl k závěru, že je žaloba proti rozhodnutí o námitce proti potvrzení o stavu osobního daňového účtu nepřipustná, připustil však, že evidence daní na osobním daňovém účtu může zasáhnout do veřejných subjektivních práv daňového subjektu, a proto proti ní musí existovat možnost soudní ochrany: „I tato otázka již byla v judikatuře správních soudů řešena. V prvé řadě to byl rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 9 A 130/2012 - 35, ve kterém se soud zabýval evidencí prekludovaného nedoplatku na osobním daňovém účtu a shledal, že toto jednání (opomenutí) je nezákonným zásahem podle § 82 s. ř. s. NSS následně přístup Městského soudu v Praze aproboval a převzal v rozsudku ze dne 9. 3. 2016, č. j. 3 Afs 251/2015 - 34, v němž shrnul relevantní judikaturu a uzavřel, že „pokud evidence daní pouze odráží stav daňových povinností daňového subjektu vycházejících z rozhodnutí správce daně, pak lze před správními soudy napadnout jedině tato rozhodnutí, nikoli z nich vyplývající stav evidence daní. Pokud je naopak stav evidence daní, jenž se projevuje typicky v potvrzení o stavu osobního daňového účtu podle § 151 daňového řádu, v rozporu s takto určenými daňovými povinnostmi daňového subjektu, typicky v důsledku chyb v evidenci či numerických chyb, je možno takový postup správce daně napadnout žalobou jako nezákonný zásah“. Rozhodnutí o námitce proti potvrzení o stavu osobního daňového účtu tudíž není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., chybná evidence daní

však může představovat nezákonný zásah, proti němuž se lze bránit žalobou podle § 82 s. ř. s.“ Možnost paralelní obrany cestou žaloby proti rozhodnutí o námitce proti potvrzení o stavu osobního daňového účtu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. však Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku výslovně vyloučil: „*Potvrzení o stavu osobního daňového účtu je totiž ve smyslu výše citované judikatury pouze informací o stavu osobního daňového účtu, z něhož se daňový subjekt dozví o případné chybné evidenci, nikoliv rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Ani rozhodnutí o námitce proti potvrzení pak nelze považovat za rozhodnutí podle § 65 s. ř. s., neboť se nejedná o rozhodnutí, kterým by se zakládala, měnila, rušila nebo závazně určovala práva daňového subjektu. Případným zásahem je totiž stále faktická (chybná) evidence daňové povinnosti na osobním daňovém účtu, která vyplývá z jiných rozhodnutí a na jejíž povaze vydání rozhodnutí o námitce proti potvrzení o stavu osobního daňového účtu nic nemění. Je-li námitce vyhověno, pak je nesprávná evidence daně fakticky opravena, v opačném případě evidence daní zůstává nezměněna. Je to tudíž právě žaloba podle § 82 s. ř. s., kterou se lze proti chybné evidenci daní bránit, a nikoliv žaloba proti rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. [...] Možnost souběhu žalobních typů nelze dovodit ani z judikatury, na niž stěžovatel odkázal, neboť, dvojkolejná ochrana, kterou rozšířený senát NSS připustil v usnesení č. j. 1 Afs 271/2016 - 53, se týkala exekučního příkazu podle § 178 daňového řádu a rozhodnutí o námitce proti němu, tedy dvou rozhodnutí. Rozšířený senát zde připustil možnost podání žaloby podle § 65 s. ř. s. proti oběma z nich, nikoliv souběžné použití dvou různých žalobních typů. Navzdory argumentaci stěžovatele proto i nadále platí, že přezkum rozhodnutí o námitce proti potvrzení o stavu osobního daňového účtu je vyloučen a chybné evidenci daní je možné se bránit pouze žalobou podle § 82 s. ř. s.“* K závěrům citovaného rozsudku se Nejvyšší správní soud přihlásil rovněž např. v rozsudcích ze dne 18. 3. 2021, č. j. 2 Afs 87/2019 – 26, a ze dne 18. 3. 2022, č. j. 5 Afs 1/2021 – 25.

[9] V nyní posuzovaném případě stěžovatel v žalobě namítal, že je na jeho osobním daňovém účtu evidován nedoplatek, který měl dle jeho názoru v roce 2000 ze zákona přejít na kupující, jimž stěžovatel prodal své nemovitosti. Brojil tudíž primárně proti chybné evidenci daní. Jak vyplývá z výše citované judikatury, nápravy této tvrzené nezákonnosti se nelze domáhat žalobou proti rozhodnutí o námitce proti potvrzení o stavu osobního daňového účtu, jak činil stěžovatel, nýbrž žalobou na ochranu proti nezákonnému zásahu spočívajícímu ve vedení sporného daňového nedoplatku na osobním daňovém účtu daňového subjektu. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí správce daně o námitce proti potvrzení o stavu osobního daňového účtu není dle citované ustálené judikatury rozhodnutím správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., jedná se o úkon správního orgánu, který je dle § 70 písm. a) s. ř. s. ze soudního přezkoumání vyloučen. Žaloba proti tomuto úkonu žalovaného je tedy dle § 68 písm. e) s. ř. s. nepřípustná. Městský soud tuto žalobu i přesto věcně projednal a zamítl ji, řízení před městským soudem tak trpí zmatečností vadou, pro niž Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než rozsudek městského soudu zrušit.

[10] Stěžovateli však nelze v důsledku nesprávné volby žalobního typu odepřít přístup k soudu (viz body 53. až 63. nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 2398/18, a tam citovanou judikaturu). Nejvyšší správní soud tedy současně se zrušením rozsudku městského soudu žalobu neodmítl, ale věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, v němž městský soud stěžovatele v souladu s citovaným nálezem a v něm uvedenou judikaturou vyzve ke změně žaloby.

[11] Nejvyšší správní soud se s ohledem na shora vyčtenou zmatečnost řízení před městským soudem nemohl zabývat podstatou žalobních námitek, nad rámec výše uvedeného však poukazuje na to, že stěžovatel uplatnil obdobnou argumentaci rovněž ve své další kasační stížnosti podané ve věci rozhodnutí o zřízení zástavního práva k zajištění daných daňových nedoplatků. O této kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. 3. 2022, č. j. 6 Afs 28/2021 – 36, v němž mimo jiné přijal následující závěry:

pokračování

„Rozhodující pro posouzení věci je tak výklad § 13b odst. 2 zákona o dani z nemovitostí, ve znění účinném do 31. 12. 2000, a význam novely provedené zákonem č. 65/2000 Sb., která toto ustanovení s účinností od 1. 1. 2001 zrušila.

Podle § 13b odst. 2 zákona o dani z nemovitostí, ve znění do 31. 12. 2000, platilo, že dojde-li v průběhu zdaňovacího období ke změně vlastnických nebo jiných práv k nemovitostem, přechází povinnost uhradit případný daňový nedoplatek počínaje 1. lednem následujícího zdaňovacího období na nové poplatníky s výjimkou případů, kdy jsou nemovitosti předány na základě zvláštního předpisu. V územním obvodu jednoho správce daně se daňový nedoplatek k těmto nemovitostem zjistí z poměru, v jakém se podílí daň připadající na tyto nemovitosti na celkové daňové povinnosti původního poplatníka. Za období od změny vlastnických nebo jiných práv k nemovitostem do 1. ledna následujícího zdaňovacího období nový nabyvatel za daňový nedoplatek ručí.

K výkladu citovaného ustanovení se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku č. j. 2 Afs 28/2005 - 55, na který poukazovali oba účastníci řízení. Nejvyšší správní soud konkrétně uvedl, že „dojde-li v průběhu zdaňovacího období ke změně vlastnických práv k nemovitostem, přechází povinnost uhradit případný daňový nedoplatek počínaje 1. lednem následujícího zdaňovacího období na nového poplatníka toliko ve smyslu přechodu procesní a nikoliv hmotněprávní povinnosti. To konkrétně znamená, že daňovým poplatníkem se stává subjekt již okamžikem nabytí vlastnictví k nemovitosti, nikoliv teprve 1. lednem následujícího zdaňovacího období, kdy mu teprve vznikne povinnost uhradit případný daňový nedoplatek“. Závěry vyslovené v citovaném rozsudku vycházejí do značné míry z nálezu Ústavního soudu ve věci sp. zn. I. ÚS 469/98, ze kterého vyplývá, že formulaci uvedenou v § 13 zákona o dani z nemovitostí (v současném znění zákona je obsažena v § 12c), že ke změnám skutečností rozhodných pro daňovou povinnost, které nastanou v průběhu zdaňovacího období, se nepřiblíží, nelze vykládat tak, že se nepřiblíží ke změně osoby vlastníka nemovitosti. Jinými slovy, pokud v průběhu zdaňovacího období dojde ke změně vlastníka nemovité věci, je nutné tuto skutečnost zohlednit.

V nyní projednávané věci je mezi účastníky řízení nesporné, že stěžovatel nemovité věci („zatížené“ neuhrazenými nedoplatky na dani z nemovitostí) prodal v roce 2000, tedy v době, kdy bylo citované ustanovení § 13b odst. 2 zákona o dani z nemovitostí platné a účinné. V případě nemovitostí zapsaných na listu vlastnictví č. 1546 (kat. území Hostivař) se tak stalo s právními účinky vkladu ke dni 7. 3. 2000 (řízení o vkladu Z-6900162/2000-101), v případě nemovitostí zapsaných na listu vlastnictví č. 2407 (kat. území Strašnice) se tak stalo s právními účinky vkladu ke dni 19. 4. 2000 (řízení o vkladu Z-4300639/2000-101). Nejvyšší správní soud neshledal důvod odchýlit se od sbora vyslovených závěrů judikatury, která dovedla, že ze sbora citovaného znění § 13b odst. 2 zákona o dani z nemovitostí vyplývalo, že hmotněprávní daňová povinnost ve vztahu k nedoplatkům na dani z nemovitostí přecházela spolu se změnou vlastníka nemovitých věcí, a to již k okamžiku nabytí vlastnického práva. Tím bylo současně určeno, že procesní povinnost spočívající v úhradě případného daňového nedoplatku přešla na nového vlastníka počínaje 1. lednem následujícího zdaňovacího období. Jinak řečeno, nabyvatel nemovitosti se stal poplatníkem daně z nemovitostí v okamžiku nabytí vlastnického práva, povinnost uhradit dřívější nedoplatky (jíž odpovídá právo státu tyto nedoplatky vymáhat) mu vznikla k 1. 1. následujícího roku. Proto je ve vztahu k projednávanému případu bezpředmětné, že ustanovení § 13b odst. 2 zákona o dani z nemovitostí bylo s účinností od 1. 1. 2001 zrušeno zákonem č. 65/2000 Sb. Daňová povinnost nových vlastníků nemovitostí totiž byla založena tím, že k nabytí vlastnického práva k dotčeným nemovitostem došlo již v předchozím roce 2000, tj. v době, kdy byl § 13b odst. 2 zákona o dani z nemovitostí platný a účinný. Jeho pozdější zrušení na tom nemohlo nic změnit, opačný výklad by představoval nepřijatelnou pravou retroaktivitu. V takovém případě by totiž právní vztahy a poměry založené v roce 2000 byly posuzovány podle právní úpravy účinné od 1. 1. 2001. Novela provedená zákonem č. 65/2000 Sb., účinná od 1. 1. 2001, však nemůže zpětně zasáhnout a ovlivňovat právní vztahy, k nimž došlo v roce předchozím, tedy ani to, že daňová povinnost přešla na nové vlastníky dotčených povinností.

V návaznosti na sboru uvedené tedy stěžovatel přestal být ve vztahu k existujícím nedoplatkům na dani z nemovitostí daňovým poplatníkem v okamžiku, kdy došlo k převodu nemovitostí na nové vlastníky, tj. již v roce 2000. Stěžovatele tak v důsledku této skutečnosti, která nastala ze zákona, přestala tížít neuhrazená daň,

a proto správce daně nemohl zřídit zástavní právo ke podílu stěžovatele v obchodní korporaci. Opačné závěry, ke kterým v předchozím řízení dospěl žalovaný a městský soud, jsou proto nesprávné, a z tohoto důvodu napadený rozsudek městského soudu ani rozhodnutí žalovaného neobstojí.“

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Nejvyšší správní soud tedy ze shora uvedených důvodů zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V něm bude městský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), přičemž v novém rozhodnutí rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 31. března 2022

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu